

PÜNKÖSDÖLŐ.

Madarak repdesnek énekemben,
boldog vagyok, mint életemben
soha tán s szívecskéd gondolatom
aranszín borával borogatom.

Cseresznye függőt tűzők füledre
csillagokat hintek kötényedbe
s növekszem szemérmes pillantásod
alatt míg szívem szívedbe zárod.

Minden szavad egy harapás kenyér
tekinteted forró ébresztő tenyér
öledben alszom s hű szíveddel
ébredek s derülök kék egemmel.

Pilláid alatt virul a mező
s lebben a hajnal mint piros kendő,
hajlok szívedre s álmaid égi
mezőt Mária szíve védi!

(Szeged.)

BERZY ANDRÁS.

KAZINCZY INVOKÁCIÓJA.

Nyisd ki kapudat, sírba omlott Század,
Tárd meg meződet, régi Széphalom
És zengd, Kazinczy, tünt Árkádiádat
Dalaidban és régi álmokon
Varázsold vissza pályatársaidnak
Jövendőt látó, szent magyar hitét,
Hogy akiket ma bösz viharán ingat
E kor, — fogunk egy jobb kort látni még!

Oh, Széphalom!... Te mult század kódében
Szent álmokon enyésző régi táj,
Kazinczyddal virrassz ma itt e népen,
Mert itt az éj ma újra borzadály
Gyászával ülte meg az álmok útját,
Melyen a lélek már nem szabadul
S jövendők lázán álmodók se futják
Az életet, mely bú alá lapul.

Oh, Széphalom!... Ma tárd meg sírod mélyét,
Hadd halljuk újra Kazinczy szavát,
A magyar nyelvnek harsonás beszédét,
Mely dalra kelti ezt az éjszakát;

Hadd lássuk sorsunk üstökös csodáit,
Melyeknek fénye Negyvennyolcba int
S feltámadást, amit ma jobban áhít
Minden kornál e megvert nép megint.

Jaj, lidércfények kísértése járja
E földet csak: a letűnt mult kísért; —
Tokaj hegye s a Bodrogtőz lankája
Bút szüretel csak, könnyet s préda vért.
Zemplén fölé a hollószárnyú végzet
Gyászszűkölnön borítja árnyait,
Vajúdó éjben nyögnek fenn a bércek
És senki sincs, ki új jövőt tanít.

Nem zeng itt dalt anakreoni vígság,
A szüretiünk csak könny és búszüret,
Epigrammáikon sirunkra írták
Ellenségeink győzedelmüket.
Nem zeng echója multnak és a dalnak,
Mely Kazinczynak ajkáról dalolt
Megújhodást a sínylődő magyarnak, —
Nem tudjuk: mi lesz s elmúlt, ami volt!

Elszállt a fény, széjjelfoszlott az álom,
Melyben ringattuk magunk egykoron
Sírva-vigadó magyar éjszakákon,
Hogy ébredjünk egy bús zomoton.
Hajh, a vitézlő s álmodó magyarra
Pár nótás, békés esztendő után
Keserves bőjt következett s hatalma
Most csak a jaj, a könny s a bú csupán!

Vajudas itt az ének és vajudik
A gondolat is és a Mondolat
Arkádiai pörén újra úr itt
A széthúzás, az ős: fogért-fogat;
S bár földje nincs e népnek, — van, kit rágna
És mennél koldusabb, annál nagyobb:
A vérét megkiáltó céda lárma,
Mert hangja van még, ha önharcba fog!

(Szentcs.)

PALASOVSZKY BÉLA.